

példaKÉP

PELDAKÉP

Van egy példaképem az irodalom területén. Nem árulom el, hogy ki ő. A példaképemnek természetesen több írása is napvilágot látott. Ezek közül lapozgattam egyet a minap.

Nagyon megtetszett, úgy döntöttem, hogy annak alapján írok én is, hasonló.

A módszer a következő: kezembe veszem az ő alkotását, a címet most mellékesnek tekintjük, hisz én már adtam címet ennek, viszont rögtön az első mondata fontos a megfigyelt műnek.

Leírom, hogy következik, milyen sorrendben, egymás után az alany, az állítmány, a tárgy, a határozó és a jelző az ő első mondatában, ha több van valamelyikből, akkor többet is írok a sorba.

Az első mondat így néz ki: alany – állítmány.

Ez egy tőmondat.

A példaképemnek egyik műve egy tőmondattal kezdődik, még hozzá úgy, hogy az első szó az alany, a második az állítmány.

S én ezt az írást szeretném követni.

Tehát ha rátérek az érdemi részre, a tulajdonképpeni történetre, akkor az én első mondatom is egy tőmondat lesz, ez a tőmondat két szóból fog állni, az első szó lesz a mondat alanya, a második az állítmánya.

S így tovább, de arra mindvégig vigyázok, csak a mondatok szerkezetét másoljam le, a mondatot magát, az értelmével együtt soha.

Mindent felvázoltam, amit bevezetőül szántam, kezdődjék hát a játék!

István félt.
István félt a haláltól.
Ezért naponta eljárt az orvoshoz.
Ez természetesen borzasztó sok pénzbe került. De István gazdag volt.
Gazdag volt egyrészt eleve, a családja, a szülei által, és gazdag volt amiatt is, mert jó állása volt, ahonnan nagyon sok pénzt vihetett haza.
István nem panaszkodhatott.
Csak félt a haláltól.
Én is félek, de nekem negyedannyi pénzem nincs, mint Istvánnak.
Ezért én nem költöttem a pénzt orvosra.
Veszek magamnak élelmiszert, néha tollat és papírt, aztán várom az elmúlást.
De István érdekesebb nálam. Mert István az agyamban van, én pedig nem vagyok senkinek az agyában, legalábbis nem úgy, mint István az enyémben.
István érdekesebb nálam, emiatt lett István írásom főszereplője.
István sokáig egyedül élt.
Menyasszonyával akkor ismerkedett meg, amikor egyszer orvoshoz ment.
Még nem tudjuk, lesz-e házasság, két éve együtt élnek és boldogok, mindketten azt mondják, boldogok egymás társaságában.
A menyasszony nem fél annyira a haláltól, mint István.
Csak megismerkedésük másnapján derült ki, hogy mindketten geológusok, említettem, István sokat keres, természetesen, ha ilyen sokat keres, ő vezető valahol a geológia világában.
– Kell a hely nekünk, fiataloknak. Ági, mit szólnál ahhoz, ha elintézném, te is odajöhetnél hozzánk dolgozni – ezt mondta István szíve választottjának.
Hány évesek lehetnek?
Huszonöttnél egyikük se öregebb, ránézésre, nem tudom, de nem is érdekel, hány évesek lehetnek.
Ági, István szerelmese azt mondta, szívesen dolgozna ott, ahol István.
Így István szólt a főnökének, aki pár hónap múlva azt mondta, rendben, Ági dolgozzon ott.
Teltek-múltak a hónapok, mindenki nagyon megszerette Ágit, viszont Istvánnak unták a humorát.
Aztán megunták Istvánt egy az egyben, a főnökök úgy határoztak, felmondanak neki.
– Ne! – rimánkodott Ági, aki ekkorra már szinte a felső vezetők közé küzdötte magát szorgalmával.
– De, de, de – hangzott a válasz mindenhol. – István nem tud a közösségben viselkedni, nem pontos, tehát pótolható.
– Megjavul – ígérte Ági.
– Mi nem várhatunk. Eddig vártunk. Megerősödött bennünk a gondolat, István munkájára nem tartunk igényt.
Istvántól elbúcsúztak, de Istvánt nem olyan fából faragták, aki búnak eresztette volna a fejét, főképp nem olyan volt, aki kilátástalanul tekintett volna jobbra, balra.
Nem, István elszegődött ahhoz a vállalathoz, ahol Ági dolgozott még megismerkedésükkor, emlékszünk, onnan könyörögte el István szerelmesét.
Szerelem.
A szerelem azonban elmúlt Ági és István között.
Ágira rámosolygott egy fiatalember, és ő visszamosolygott a fiatalemberre.
Így ért véget Ági és István között a szerelem.

Ezzel be is fejezhetnénk művünket, de nem fejezzük be mégse, mert emlékszünk, egy példaképem alkotását vettem mintának, ha egy mondatot ő alannyal kezdett, akkor én is alannyal kezdtem, ha jelzővel folytatta, én is jelzőt tettem utána és így tovább.

Csakhogy arra álomban nem gondoltam, hogy az én művem rövidebb lesz az ő művénél.

Mit lehet tenni?

Egyszerű a válasz, írok egy másodikat addig, amíg ugyanolyan hosszúságút nem érek el, mint példaképem írása.

Kezdődjék hát a második móka!

Bütyök, a fiúkutya szerelmes lett Manciba, a lánykutyaába.

Bütyök és Mancsi.

Más-más háznál laktak, de Bütyök, hacsak tehetne, meglátogatta Mancit.

– Miért nem lakunk mi együtt? Folyton ezt kérdezték egymástól.

– Majd beszéllek a gazdával – gondolta magában Bütyök –, hátha elhozza hozzánk Mancit.

– Bütyök, értsd meg, nekem elég egy kutya is, te. Kettőt nem tudok etetni.

– Jó, akkor továbbra is eljárak hozzájuk udvarolni – felelt a gazdájának Bütyök.

Telt-múlt az idő.

– Ez így nem jó, hogy a Bütyök többet van lassan a menyasszonyánál, mint itt. Mégiscsak beszéllek Mancsi gazdájával, hogy adják ide nekem a lánykutyaát.

Bütyök félt a haláltól, ezért is szeretett volna megházasodni, azt hitte, az minden bajra ír.

Bütyök és Mancsi nagyon szerették egymást.

Bütyök fekete kutya volt, Mancsi vörös.

Milyen lesz a gyermekük, ha lesz?

Egylőre az összeköltözés foglalkoztatta az egész falut, minden kutya, minden macska, minden ember elmondta véleményét.

Általában azt hallhattuk, hogy a fiataloknak jó lenne, ha nem külön kellene élniük s vágyakozniuk egymásra.

Május 6-án aztán átment Mancsi gazdája Bütyök gazdájához, baráti beszélgetésre.

Megegyeztek, hogy Mancsi Bütyökékhez költözik.

Mindenki boldog volt.

Az évek repültek.

De a közös gazda Mancit jobban szerette, mint Bütyköt.

Sőt, a végére csak Mancit szerette, Bütyöknek még ennilót is nehezen adott.

Természetesen ez nem mehetett sokáig így.

A faluban rögtön híre ment.

– Mancit jobban szeretik Bütyöknél.

Mi a megoldás?

Bütyök odaköltözött Mancsi volt gazdájához.

De a két kutyaát összekötő szerelem is elmúlt.

Mancira ránézett egy büszke vadászkutya, s érte rögtön elfelejtette Mancsi Bütyköt.

